

Антъе Сцилат

Мая & Моте

Щурата близнашка тайна

Maja&Motte

Das verrückte Zwillings-Geheimnis

© 2015 Coppenrath Verlag GmbH & Co. KG,
Hafenweg 30, 48155 Münster

Alle Rechte vorbehalten, auch auszugsweise

Text: Antje Szillat

Dieses Werk wurde vermittelt durch die Literarische Agentur
Thomas Schlück GmbH, 30827 Garbsen

Illustrationen: Nina Dulleck

Lektorat: Jutta Knollmann

Satz: FSM Premedia GmbH & Co. KG

Мая и Моте

Щурата близнашка тайна

© Издателство „Фюм“, 2016

Автор Антье Сцилат

Илюстрации Нина Дулек

Превод Мила Петрова

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-176-1

Антъе Сцилат

Мая & Моте

Щурата близнашка тайна

Илюстрации Нина Дулек

Издателство „Фюм“

Опа! Опа!

ОПА!

Ама че съм напрегната, сестричке!!!

Седмици наред се треса от вълнение като желе, а сега, когато нааай-накрая наближи моментът, взе, че ме хвана шибето.

А ти, Мая-папая, как си? Олимпийски спокойна? Или и теб, като мен, не те свърта на едно място, сякаш имаш таралеж в гащите?

Твоята щура Моте-фърките – уж ъейвбордистка печена, а сега адски спечена!

ОПА!!!

Желе

П.С.:

Това е колкото нещо да има.

Моте

Сега не се сецям

за по-святна рима ☺

ОПА!!!

Мило Моте,
нещо семпло и кратко
би звучало доста по-сладко!

Ох, наистина е странно, нали?!
От утре ще сме
ПЕТОКЛАСНИЧКИ – значи,
един вид зрели хора. Даже почти
тийнейджърки!

И да, и аз се чувствам така –
треперят ми мартинките
досуц като пъстрото мамино
пране на простора. На светлинни
години съм от заспиването.
Какво ще кажеш да се срещнем
още сега в кухнята на по чаша
топло мляко с мед?

До след малко,
Моте, мила сестричке! 😊

П.С.: Но само
пази тишина...

ТОПЛО
МЛЯКО
С МЕД

Глава първа,

В която уж всичко вече ще е различно и тате отлично разбира какво е усещането

– Какво се суетиш така? – тате погледна към Мая и ѝ смигна шеговито. – Човек би казал, че едва ли не имаш сценична треска!

– Глупости! – отрязва го Мая.

Тате се ухили още по-широко:

– Така значи. Съвсем спокойна си. И ни най-малко даже не се вълнуваш, миличка ми Мая. Затова блузата ти е наобратно.

Мая се изчерви като догат и сконфузено попила любимата си фланелка, която действително беше облякла наопаки.

– Явно нещо съм се била замислила – измърмори тя.

– Отлично разбирам – тате сложи ръка на рамото ѝ. Вече не се усмихваше го ушите. Вместо това я гледаше с разбиране и Мая тутакси се почувства като малко бебе, а не като ученичка в прогимназията. – Все пак днес за вас двете с Моме започва една съв-

сем нова глава от живота ви. Как да не се вълнува човек?

О, не, стрелна се през ума на Мая, само не пак някоя от татковите уж добронамерени, но най-често твърде многословни речи.

Обаче тате нямаше спирачка. С отнесена носталгична усмивка и благ глас той продължи:

– Още си спомням първия си ден в прогимназията. Дядо ви Руди направо се измъчи, докато успее да ме вдигне от леглото. От толкова вълнение цяла нощ не бях мигнал. Едва призори се унесох. Заспах като пън, затова...

За щастие, в този момент Моме надникна в стаята на Мая:

– Мая, идваш ли вече? – подкани тя близнячката си.

– Да, тъъ... естествено – с облекчение викна Мая, грабна ученическата чанта и на секундата беше на вратата. – Съжалявам, тате, но сега наистина трябва да тръгвам. Някой друг път ще ми разправиш за първия си учебен ден.

Тате кимна с усмивка. Но си личеше, че на драго сърце би продължил да разказва.

– Олеле, на тате май пак му се беше отво-

рила приказка, а? – изкуска се Моте.

– И то каква! – въртна очи Мая.

– Е, в такъв случай се появих точно на време, за да те спася – каза Моте и тупна сестра си по рамото.

По-добър баща от таткото на близначките човек дори не можеше да си представи. Но щом тръгнаше да разказва за едно време – особено за ученическите си години – никой не можеше да го спре. Съвсем се забравяше.

Божествен аромат на палачинки посрещна близначките в кухнята.

– Какво ви се хапва, мои *пюпюс*, мишленцата ми? – попита ги маман. Бузите ѝ бяха огненочервени. – Сладко или солено? Или и двете?

Мая изобщо нямаше апетит за каквото и да било. Нито за сладко, нито за солено. Коремът ѝ се беше завързал на як моряшки възел. Нямаше начин в него да се намери място за прословутите френски палачинки на маман, независимо че Мая ги обичаше повече от всичко на света.

За сметка на това Моте викна възторжено:

– Първо искам една с мед и захарни пръчи-

ци, после – със салам и домати, а накрая – една с течен шоколад и солети.

Маман се засмя и поклати глава:

– Ама че комбинации!

Въпреки това веднага се зае да маже с мед една от готовите палачинки, презгъна я, поръси я със захарни пръчици и я сервира в чинията на Моме.

– Ето, моля! – каза маман и се обърна към Мая. – А ти каква палачинка искаш, моя шушу, чеденце?

– Ъъъ... – заувърта Мая. – Всъщност изобщо не съм гладна.

На Мая предварително ѝ беше ясно какво ще последва. Маман вдигна високо вежди и заяви:

– Закуската е най-важното хранене за деня! Няма да те пусна да излезеш от къщи с празен стомах, Мая.

– Добре, тогава искам някоя съвсем мъничка палачинка, само с пудра захар – предаде се Мая. Единайсетгодишният ѝ опит показваше, че няма никакъв смисъл да спори с маман по този въпрос.

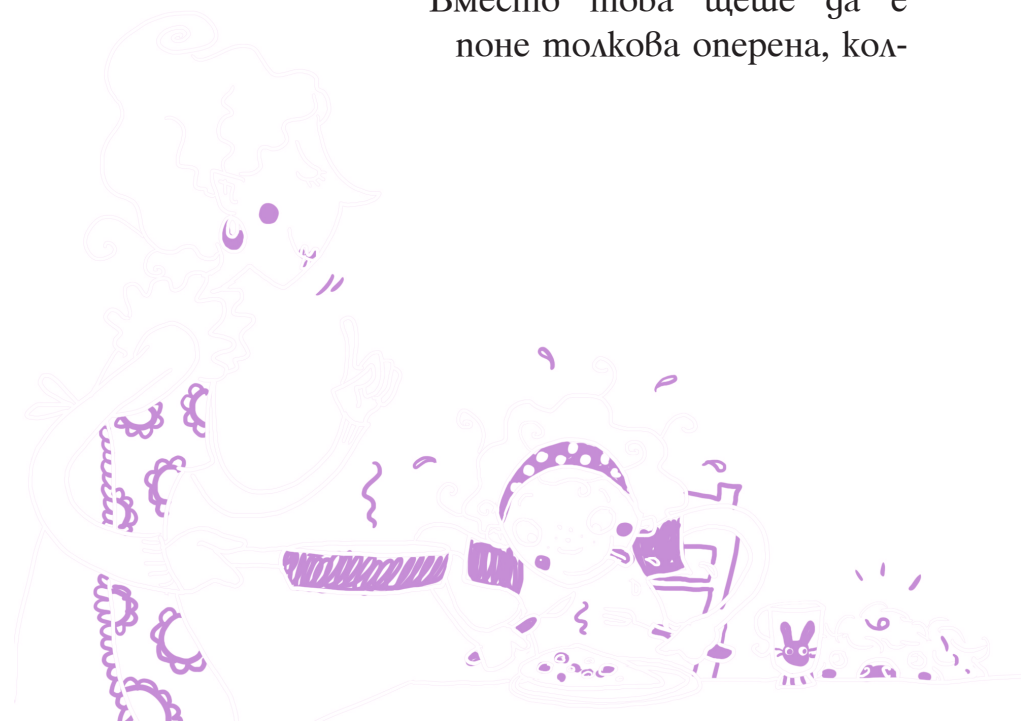
Тате влезе в кухнята, настани се на масата до Мая и моментално пак се разбъбри:

– Ах, да, тогава и на мен стомахът ми се беше свил на топка. И хапка не можех да хапна от вкусните бъркани яйца с бекон, които дядо ви Руди ми приготви – а при това толкова ги обичах.

Само при мисълта за бекон стомахът на Мая съвсем се сви и тя едва успя да преглътне една хапка от палачинката, която маман междувременно ѝ сервира.

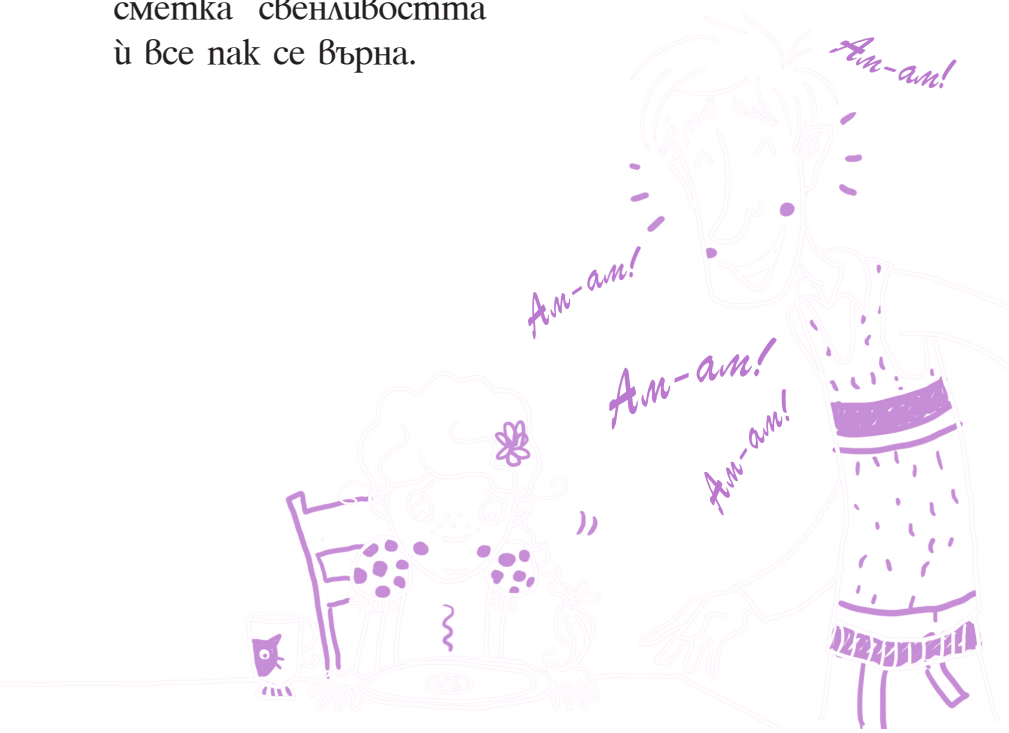
Ужасно беше! Мая толкова се вълнуваше, че цялата беше като изтъкана от нерви. А хем беше решила, че този път всичко ще е различно. Уж вече нямаше да е неуверената, притеснителна и свенлива близначка.

Вместо това щеше да е поне толкова оперена, кол-

кото Моте – тя никога не си гълта езика и не се изчервява с повод и без повод като сигнална лампа, която всеки момент ще гръмне от напрежение. Не ѝ се искаше, когато новите им съученици говорят за близначките Хуфнагелови, да казват: „Това е Моте, отворената и нахаканата; а тази е Мая, отнесената и плахата.“

Уви, в този момент по всичко личеше, че пак щеше да стане както обикновено. Независимо че Мая се справи толкова блестящо с написването и поставянето на мюзикъла по случай завършването на четвърти клас; нищо, че тогава всички аххаха в захлас; в крайна сметка свенливостта ѝ все пак се върна.

Както винаги, Моте усети какво става с Мая. Все пак двете бяха еднояични близначки, а на всичко отгоре – и най-добри приятелки на света.

– Маман, май няма да успея да изям и втора палачинка. Сигурно е, защото място не мога да си намеря от вълнение. Освен това вече наистина трябва да тръгваме – тя се подсмихна съзаклятнически на Мая. – Нали каза, че Стела ще ни чака на ъгъла в и половина?

Мая кимна. Направо ѝ идваше да разцелува сестра си. На Моте винаги можеше да се разчита.

– Е – рече Моте и стана от масата, – тогава да побързаме.

– Но... но... – заекна маман – вие дори още не сте си допили какаото! Освен това с баща ви искахме да ви закараме с колата.

Моте хвана маман за ръцете и я погледна право в очите:

– Двете с Мая вече не сме малки деца, маман – рече тя със спокоен глас. Сякаш тя беше по-зрялата, а маман бе някое наивно хлапе, на което Моме трябваше да обяснява как стоят нещата в живота. – Вече сме ученички в прогимназията. Прогимназистите не ги возят на училище мама и тати. Това дори е срамно! Но би било наистина изключително мило от твоя страна днес да разходиш Мъжки вместо мен!

Маман кимна мълчаливо.

Тате се изсмя:

– Добре, ще ти напомня за това, като завали из ведро или температурите паднат до минус десет градуса. Тогава има да ми се молиш да ви хвърля до училище с колата!

Моме решително издаде брадичка напред:

– О, тате, за нас тези неща са без значение. Че нали има чадъри и дебели якета? – тя потупа по главата Мъжки, който стоеше на пост до кухненската маса като някое куче пазач – винаги нащрек, защото кой знае, можеше някоя троха от закуската да полети право към полуотворената му уста. След това хвана Мая под ръка и двете излязоха в коридора.